

megállapítani, hogy milyen módosító hatással van rá. Az előadás kitekintésként röviden megemlíti, hogy a kötet más novellái miként ábrázolják ezt a viszonyt, mely segítségül szolgál ahhoz, hogy a kiválasztott két novellát az ember-természet viszony ábrázolása szempontjából elhelyezhesse a kötetkompozícióban.

Radnai Dániel Szabolcs (PTE Kerényi Károly Szakkollégium)

Regionalitás, irodalomtörténet-írás és a 19. századi magyar irodalom

Jelen előadás alapját képező dolgozat egy készülő tanári mester szakos diplomamunka egyik fejezete, bevezető része. Tárgya és célkitűzése nem egy irodalmi mű vagy művészeti alkotás elemzése-értelmezése, hanem egy viszonynak – az irodalom és a regionalitás kapcsolatának – megvilágítása és egy hatékony fogalmi rendszer kialakítása. A dolgozat a nemzeti irodalomtörténet-írás szempontrendszerében háttérbe szoruló „regionalitás”-t általánosságban a földrajzi sajátságok és az irodalmi intézményrendszer komplex összefüggéseiként kezeli. Célkitűzése, hogy röviden vázolja, milyen fogalmi rendszerek, diskurzusok állnak rendelkezésre a jelenkori irodalom- és kultúratudományban a regionális szempontok érvényesítéséhez (1); hogy bemutassa, a magyar irodalomtörténet-írás hagyományában miképp jelent meg a regionalitás mint szervezőelv (2); s végül, hogy példákat hozzon a 19. századi magyar irodalomból a regionális reprezentációk, narratívák jelenlétére (3).

Rálik Alexandra (Károli Gáspár Református Egyetem)

„nem én vagyok az: idegen”¹ - Baka István és Kovács András Ferenc „oroszverseinek” közös tere

A közelmúlt magyar költészetében sajátos helyet foglalnak el a leginkább Baka István nevével fémjelzett úgynevezett „oroszversek”. Baka *kvázi* lefordítva meg-, azaz kitalálta az orosz költő, Sztjepan Pehotnijt, majd végrendeletét megírva el is temette. Erdélyben ezután hozzá hasonlóan hívta életre Al. Nyezvanovot Király László, Vaszilij Bogdanovot Bogdán László, a legújabb oroszversekkel pedig a Kovács András Ferenc által tolmácsolt orvosköltő, Alekszej Pavlovics Asztrov hagyatéka szolgál.

Kovács András Ferenc orosz alteregójának monogramja az APA szót formázza, ahogy a kötetet magát is saját édesapjának ajánlja. Asztrov hagyatékában azonban leginkább csak a szó tágabb értelmében találkozunk az apamotívummal, hiszen az orosz *másik* nem egy hús-vér elődhöz képest, hanem az orosz költői előképek panteonjában helyezi el önmaga viszonyítási pontját. Különös csavarja a szerepjátéknak, ahogyan az Asztrov álarca mögé bújó Kovács már a kötet első fejezetének mottói között Mandelstam és Jeszenyin után Pehotnijt, és így vele

---

¹ Oszip MANDELSTAM, *Nem voltam én soha* (ford. Lator László) = O. M., *Sófényű csillagok*, Móra–Talizmán, Budapest, 1991, 139.

együtt a Pehotnij álarca mögött rejlő Bakát idézi meg. A leginkább az orosz líra ezüstkorában mozgó kváziéletmű saját helyét tehát egyszerismind épp önnön fiktív, paradox módon mind az orosz, mind a magyar költészetben otthontalan metszetében határozza meg.

„Talán csak annyit, hogy nem én, hanem ő volt az, aki kitalált magának engem, hogy végre, legalább magyar nyelven, de megszólalhatson”, írja Kovács az Asztrovot leleplező vallomásában. Előadásomban a *Sztyepan Pehotnij testamentuma* (1994) és az *Alekszej Pavlovics Asztrov hagyatéka* (2010) című kötetekben megszólaló orosz alteregók viszonyát vizsgálom egymás, valamint az orosz költőelődök által jelzett utak mentén.

Gombos Brigitta (SZTE Móra Ferenc Szakkollégium)

„Keresse fel La Fontaine urat, és mondja meg neki, hogy nyalja ki a seggem” – Hajnóczy Péter és az abszurd poézise

Dolgozatomban a magyar irodalmi kánon egy fontos alakjának, Hajnóczy Péter műveit vizsgálom meg saját *camera obscurámon* keresztül. A fő vonalat hipotézisem képezi, miszerint Hajnóczy írói stílusát az *abszurd* adja. Ennek bizonyítására olyan irodalomelméleti tanulmányokat, esszéket választottam, amik a sajátos metaforaképzéssel, annak tulajdonságaival foglalkoznak, valamint külön értelmezem az abszurd jelenségét, miként jelenik meg az irodalomban, végül az abszurdot mint metaforát kontextusba helyezem Hajnóczy szövegeivel. Ezt a kontextust kategorizálom, vagyis megvizsgálom, hogy az egyes szövegek esetében a közlési szándék milyen hangulati környezettel jár. A teljesség igénye nélkül elemzem az életmű egy-egy remek példányát úgy, mint *A halál kilovagol Perzsiából*, *Jézus menyasszonya*, *A hangya és a tücsök*, *A kecske*, *A latin betűk*, *A szekér*, *A pipacs*, *Ki a macska? A véradó*. A válogatás során figyelembe vettem, hogy a megjelent kötetek legalább egy művel képviseltessék magukat, ez alól kivételt képeznek filmforgatókönyvei, drámái, szociográfiája.

Ballagó Márton (ELTE Eötvös József Collegium)

Archívum és emberi emlékezet Ottlik Géznál

Az előadásom tárgya Ottlik Géza *A Valencia-rejtély* című műve, amelynek új értelmezését kívánom adni. Az elemzés egyfelől az intermedialitás műben aktualizált jelenségére összpontosít, másfelől az archiváló technikák és az emberi emlékezet szövegben megjelenő konfliktusára.

A Valencia-rejtély az intermedialitás jelenségére is épít, hiszen műfaji szempontból eredetileg egy rádiójáték szövegválogatásának készült. Amikor nyomtatásban megjelenik, alcímében „Hang- és képsor” egyedi műfajmegjelölést hordozza. Az azonos című kötet két másik novellát, vagyis elbeszélői irodalmi alkotást is tartalmaz. Ez a kontextus, valamint a kötet paratextusai azt az olvasói elvárást keltik, hogy egy elbeszélő prózaművet olvassunk. Ha az elbeszélő prózamű